

Editorial

L'acord monetari en perspectiva

El de l'acord monetari és un debat amortitzat. Ha passat amb més pena que glòria, contaminat per una situació política crispada i emmarcat en una legislatura que agonitza. El Govern va presentar ahir les línies mestres de l'acord, el retard aconseguit en l'aplicació de la normativa comunitària –les últimes adaptacions no tindran lloc fins al 2018– i les accions comunicatives que es duran a terme per informar la ciutadania.

Poques novetats en la compareixença del cap de Govern d'ahir per informar de com queda l'acord. En

el plat positiu de la balança: un pas més en l'homologació internacional d'Andorra i una aresta menys en les delicades relacions amb la Unió Europea. En el plat negatiu: l'elevat volum de feina que suposarà la transposició de la normativa comunitària i la seva aplicació tant per l'administració com pels privats. També hi ha els dubtes que ha generat la signatura del conveni multilateral IOSCO, l'Organització Internacional de Comissions de Valors, i sobre la seva compatibilitat amb el secret bancari. El Govern ho té clar: el secret bancari i l'intercanvi d'informació fiscal queda regulat pels

acords signats amb 18 països durant l'últim any i mig i l'acord monetari no hi interfereix. El fet de saber que Luxemburg, Àustria i Suïssa han signat aquest conveni

Hi ha una qüestió més de fons, més filosòfica si es vol, sobre la submissió al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees. Des del Govern s'argumenta que és pràctica habitual de la UE sotmetre els con-

UN COP FET AQUEST PAS, CAL AVANÇAR EN UN ACORD GLOBAL I ESTABLE AMB EUROPA

flictes que es generen en el marc d'acords amb països tercers a la jurisdicció d'aquest tribunal. Andorra no podria pretendre ser una excepció, però aquest punt evidencia una vegada més l'escenari en el qual ens movem. Si no resistir-se a entrar a la

dinàmica de la UE ja era complicat, després d'aquest acord encara ho serà més. Tot fa preveure que les relacions amb la UE, amb l'entorn, seguiran cada cop més aquest esquema. Donat que aquestes relacions són inevitables i fonamentals per al futur d'Andorra i la seva economia, no queda més remei que posar tots els esforços en la definició d'un marc estable i molt profund de relació del Principat amb Brussel·les. Tots els microestats hi tenen alguna cosa a dir, però no estaria de més tenir la iniciativa i fer veure als altres que el que cal és una relació amb la UE el més estreta possible. Cal maximitzar les possibilitats d'Andorra de participar en els mecanismes de presa de decisions comunitàries. És complicat sense l'adhesió, però cal buscar-ho, perquè la pèrdua de sobirania en cap a la UE i els seus tractats –que ja va començar amb l'acord duaner– és ja un fet inexorable.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*